

beregnes. Det er indlysende, at dette vil medføre et meget stort arbejde og belaste krigsforsikringen med meget store omkostninger, der kunne forsvares, hvis det var hele det til dækning af alle løsøreskaderne nødvendige pengebeløb, der skulle tilvejebringes, men som synes urimelige, når der kun er tale om at fremskaffe ca. $\frac{1}{10}$ af dette beløb, idet $\frac{9}{10}$ allerede er opkrævet som foreløbige bidrag, fordelt på årene 1940—1945. For forsikrings-selskaberne, gennem hvilke opkrævningen skal ske, vil arbejdet med at tilvejebringe det nødvendige grundlag for opkrævningen være så opfattende, at der må påregnes at ville gå 1 à 2 år, før selve opkrævningen overhovedet kan påbegyndes. Hertil kommer iøvrigt, at det har vist sig, at en del af selskaberne slet ikke er i besiddelse af det nødvendige grundlag for at kunne foretage en bidragsberegning som den her omhandlede, idet det for en del mindre selskabers vedkommende ikke er ualmindeligt, at den gamle policekopi bortkastes, når en forsikring omtagnes, således at disse selskaber ofte slet ikke vil være i stand til at fastslå, hvilke forsikringer der har været i kraft flere år tilbage i tiden.

Under hensyn til det ovenfor anførte har forvaltningsnævnet ment at måtte overveje, om ikke den i loven fastsatte opkrævningsmåde burde ændres på en sådan måde, at der ikke blev et urimeligt forhold mellem de med opkrævningen forbundne omkostninger og det i forhold til det samlede bidragsbeløb forholdsvis ringe restbeløb, der nu skal opkræves som endeligt bidrag, og er derved kommet til det resultat, at dette vil kunne opnås ved, at man til grund for opkrævningen lægger de forsikringer, der var i kraft en bestemt dato, f. eks. den 9. maj 1945, den dato da de egentlige krigshandlinger ophørte. En sådan regel vil være analog med, hvad der allerede er gældende for så vidt angår motorkøretøjer, hvor det som ovenfor anført er de ved krigstilstandens ophør løbende forsikringer, der er bestemmende for bidragspligten, og vil desuden være i samklang med de for Krigsforsikringen af Bygninger og Krigsforsikringen af Landbrugets Løsøre gældende bestemmelser, idet lov nr. 473 af 22. december 1939 om krigsforsikring af bygninger og lov nr. 286 af 30. maj 1940 (jfr. Handelsministeriets bekendtgørelse nr. 368 af 20. juli 1943) om krigsforsikring af landbrugets løsøre blev ændrede ved love henholdsvis af 30. marts 1946 og af 3. marts 1948 således, at bidrag svares i forhold til forsikringssummen den 9. maj 1945. En sådan ordning vil ikke alene medføre en stor besparelse i omkostninger, hvilken besparelse incl. rentebesparelse skønsmæssigt anslås til ca. 2 mill. kr., men vil også bevirke, at det tidspunkt, da Krigsforsikringen af Løsøre kan afslutte sin virksomhed, rykkes betydeligt frem.

Forvaltningsnævnet tillader sig derfor at henstille til det høje ministerium, at der snarest søges gennemført en lov, hvorved § 9, 2. og 3. stk. i lov nr. 172 af 12. april 1940 (jfr. Handelsministeriets bekendtgørelse nr. 367 af 20. juli 1943) ændres til at lyde således:

„Enhver bidragspligtig svarer endeligt forsikringsbidrag i forhold til sin forsikringssum den 9. maj 1945. Dog bortses fra beløb, for hvilken vedkommende har haft forsikret mod fare under befordring til lands eller i luften.

Det endelige forsikringsbidrag kan ikke overstige 5 pct. af den forsikringssum, efter hvilken vedkommendes bidragspligt bestemmes“.

Med ærbødighed

sign. **Kristian Sindballe.**

Poul Serup.